

terra lliure

Portantveu de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya

PREU: 25 CENTIMS (GRATUIT PER ALS SOCIIS)

BARCELONA, 30 DE GENER DEL 1938

ANY XVII - SEGONA ÈPOCA - NUM. 12

Inicial Tots guanyant!

Ha passat ja la data del 16 de gener. Malgrat, però, les eleccions del 25 de juliol i les del 16 de gener, encara queden algunes Juntes de Sindicats per regularitzar. I precisament allí on més urgeix de normalitzar els Sindicats Agrícoles.

En primer lloc tenim les Juntes que han estat protestades per futilitats, pel dret al pataleo, i sols per dificultar la vida de la Junta elegida. No es pot tolerar més que elements que no han presentat ni candidatura es permetin el luxe de protestar l'elecció d'una candidatura única. Convé desestimar ràpidament aquestes protestes impertinents i irrisòries i donar plena autoritat a les Juntes elegides.

En segon lloc hi ha els pobles en els quals les autoritats responsables o la majoria de la Junta Municipal Agrària no s'han preocupat, i fins han privat, que es celebressin les eleccions per veure que sortiria derrotada la seva camarilla.

Hi ha també les localitats on s'han comès veritables monstruositats contra els drets del conreadors i les eleccions han estat protestades amb raó de sobres. Hi ha llocs on s'ha privat indegudament del vot a un 50 i fins a un 70 i 80 per 100 de conreadors.

Hi ha poble on s'ha donat vot a una dotzena escassa de pagesos a fi de treure la Junta un grupet de deu elements justos per a presentar candidatura. En altres casos s'ha deixat votar a reaccionaris declarats i perillosos, a comerciants i a gent que el que tenen menys és de conreadors de la terra.

En aquests pobles, els més desgraciats de Catalunya, és inútil tornar a convocar unes terceres eleccions controlades pels elements que per dues vegades ja han fet cas omís de les disposicions del Govern i fan sempre la seva per tal de poder continuar el seu caciquisme vergonyós.

En aquests pobles és imprescindible una actuació ràpida, enèrgica i eficaç de les autoritats. No creiem que el mitjà més apropiat sigui encarregar-ho novament al Consell d'Agricultura. En els pobles que queden cal que amb la màxima urgència s'efectuï l'elecció controlada i vigilada molt de prop pel Servei de Cooperació d'Agricultura o, en darrer cas, directament pel propi conseller, ja que, del contrari, serà el conte de mai no acabar, precisament allí on convé acabar d'una vegada una situació per tots conceptes intolerable.

Aquest número ha passat per la Censura

En les eleccions generals, malgrat publicar-se profusament tots els resultats, sempre us trobàveu que tothom havia guanyat si és que llegien els portantveus dels diversos partits contendents. Perquè en aquesta vall de llàgrimes i de tragèdies espantables i espantoses qui no s'accontenta és senzillament perquè no vol, ja que a les nostres mans pecadores s'estoven i es tornen de goma fins i tot les doctes i empedreïdes matemàtiques.

El més curiós del cas, però, és que tots aquests malabarismes de xifres electorals no tenen la virtut d'enganyar ningú més que els que se'ls han empescat, després d'expressar molt el magí, per tal de fer veure d'un blanc pur el que és negre com una gola de llop. Quantes ganes hi ha de viure d'il·lusions i d'enganyar-nos nosaltres mateixos pensant que enredem els altres que només s'hi fan un tip de riure!

Imaginem-vos el que pot passar en la renovació de les Juntes directives dels Sindicats Agrícoles, que són unes eleccions de les quals no es publiquen més que quatre resultats escadussers, esgarriats i interessats i encara sense venir d'un pam ni de dos.

Així no és estrany que resulti també que tothom ha guanyat, fins els qui no presentaren candidatura i àdhuc en algun poble on no hi ha hagut eleccions de cap mena.

Al seu temps oportú publicarem, ja que anem ultimant les dades, una àmplia informació i una sèrie d'estadístiques concretes, responsables i completes, de la puixança de les diferents organitzacions al camp.

Algunes actuacions en les eleccions passades ens han suggerit uns quants comentaris que també deixem per a un altre número, perquè perdin tota la part anecdòtica que ara se'ls podria atribuir, tota vegada que creiem que són del tot objectius i desapaixonats.

I no ens interessa perdre el temps parlant dels resultats de les eleccions del 16 de gener, com tampoc no el vam perdre en les del 25 de juliol passat. Malgrat tot, la realitat sols és una i no anirem afa a tirar cap galleda d'aigua freda a sobre de ningú, ni a igualar la festa de cap sector. Si tots hem guanyat, no ens hi trenquem més el cap i alegrem-nos que amb aquestes manifestacions majoritàries tots els sectors antifeixistes es facin responsables de l'actuació dels Sindicats Agrícoles. Si tots hem guanyat, celebrem-ho conjuntament fent feina positiva dintre dels Sindicats Agrícoles sense rancúnies de cap mena, ja que hem quedat que tots sense excepció hi tenim gran majoria. Perquè és el cas que nosaltres — ja gairebé no ens recordàvem de dir-ho i gairebé no ens atrevim a proclamar-ho — també ens pensem haver guanyat.

Carta del front

Apreciat camarada Calvet:

Ja fa alguns dies que vaig rebre la vostra carta i més tard he rebut diferents paquets d'exemplars del nostre estimat portantveu de la Unió de Rabassaires, TERRA LLIURE, els quals, ultra ésser llegits amb gran interès per tots els nostres camarades d'intendència que formen aquesta Companyia, els hem enviat i repartit entre els soldats dels Batallons i unitats de la nostra Brigada.

En nom de tots us dono les més efusives gràcies perquè rebent i llegint TERRA LLIURE ací al front podem comprovar i fer-nos ben bé càrrec de l'enorme tasca que realitzeu des del Govern i les dues organitzacions camperoles per excel·lència: la Unió de Rabassaires i la F. E. S. A. C., les quals ens garanteixen que el dia que retornem victoriosos del front trobarem aixafats a la rera guarda els eterns explotadors de la pagesia catalana.

Aquests darrers dies, dies de victòria per a les nostres armes, ha caigut una forta nevada en tot aquest sector, on en alguns llocs hi ha un metre i mig d'espessor de neu i s'ha arribat a una temperatura de 15 graus sota zero.

Crec que sabreu punt per punt l'enorme victòria de l'Exèrcit Popular sobre Terol. Nosaltres, encara que ens trobem ocupant una línia en aquest sector, no hem entrat encara en foc, puix que és l'Alt Comandament el qui disposa si s'ha d'atacar o no, i nosaltres, malgrat tenir ganes d'intervir-hi, hem d'obedir.

La presa de Terol ha aixecat encara més la moral de les nostres forces, car amb l'experiència de cada dia ens estem formant un Exèrcit Popular invencible.

Ahí, per commemorar la presa de Terol, vam celebrar un magnífic festival.

Se celebrà un miting, en el qual parlaren Canturri, comissari de Divisió; Moles, del Cos d'Exèrcit; Sunyol, de la Brigada, i jo. Del proper número del periòdic de la Brigada, que portarà una ressenya d'aquest grandios acte (tota vegada que vingueren moltes forces d'altres llocs i tota la gent d'aquests pobles), ja us trametré alguns exemplars a la Unió.

Amb records per a tots els camarades del Comitè Central, us envia una forta encaixada el servidor vostre i de la causa camperola i antifeixista.

FRANCESC COLET

Cortes de Aragón, 28 - 12 - 37.

ORGANITZACIÓ

Els nostres afiliats s'han adonat ja que fa una temporada que donem una gran importància als assumptes d'organització. I cada dia n'hi donarem més i treballarem més en aquest sentit. No ens cansarem de dir i de repetir que és precis, que és imprescindible al camp català una Unió de Rabassaires forta, potent i disciplinada com mai. No n'hi ha prou amb la massa imponent que agrupa la U. R. C., sinó que cal que aquesta gran massa camperola estigui perfectament organitzada, enquadrada i disciplinada.

Sabem i coneixem massa el difícil que és estructurar fortament els pagesos degut al seu natural tarannà i circumstàncies de vida. Fa, però, més de disset anys, i no quatre aies, que la Unió de Rabassaires, composta únicament i exclusivament per autèntics conreadors, va portant a cap aquesta tasca amb encert i èxit creixent.

Els joves camperols, avui tots ells al front, eren els més aptes per als treballs d'organització, pel seu optimisme, activitat i preparació.

Tenien més facilitat per a escriure i portar els comptes i eren els que tenien més punt, humor i entusiasme a organitzar-se sòlidament. Totes les Seccions prou que es lamenten de la manca dels elements joves que s'havien posat al davant de la Unió de Rabassaires i ara són al front. Per això nosaltres ens trobem sovint amb més col·laboració escrita des de les trinxeres que des dels pobles.

Malgrat aquest gros handicap i les circumstàncies difícils, tots estem convençuts i estem disposats a fer que la Unió de Rabassaires sigui en cada localitat l'agrupació més ben organitzada i disciplinada, més conscient i abnegada.

Les Seccions es van perfeccionant, les Comarcals es van reunint i tot aquest treball ha de culminar, de moment, en el nostre II Congrés que ha d'assolir una importància excepcional pels informes que s'hi presentaran, pels assumptes que s'hi debatiran, pels acords que s'hi han de prendre i per la multitud, l'entusiasme i l'harmonia que hi haurà.

A treballar tothom, doncs, de cara a la plena i total reorganització de la nostra prestigiosa Unió de Rabassaires, i de cara al seu II Congrés.

Del Comitè Central

Prosseguint la constitució de les Comarcals que falten el dia 23 del corrent va tenir lloc a l'arragona l'Assemblea del Tarragonès Del Comitè Central van assistir-hi els companys Padró i Toldrà, de Vilardona, els quals van informar degudament de la tasca realitzada per la U. R. C. i la missió que encara ha de portar a cap.

L'Assemblea va elegir com a delegat del Tarragonès, que forma part del Comitè Central, el company Francesc Paris i Agram, de Tarragona. Tots els concurrents van sortir immillorablement impressionats i disposats a treballar de ferm per la Unió de Rabassaires i la classe camperola en general.

La U.R.S.S. a l'estranger

La Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya ha estat atentament invitada a assistir a la Conferència preparatòria camperola que tindrà lloc el 5 i el 6 de febrer vinent, a Ginebra, al Palau de la Societat de les Nacions. L'esmentada Conferència té per objecte estudiar les millors maneres d'educar els medis camperols de tot el món a favor de la pau i treballar per al millorament dels treballadors de la terra, al mateix temps que parlar de la possibilitat de convocar un Congrés mundial de camperols.

S'ha tingut un especial interès a que la Unió de Rabassaires hi assisteixi per tal de tenir informacions de primera mà sobre la legislació agrària de Catalunya, que ha vingut desvetllant un viu interès a totes les personalitats que es preocupen dels problemes agrícoles i cooperatius.

Visita al front

Ha estat per unes hores entre nosaltres l'estimat company Pere Puig, que fou conseller de Proveïments de l'Ajuntament de Barcelona, en representació de la U. R. C.

Com tothom sap, el company Puig va haver de deixar l'esmentat càrrec per incorporar-se al nostre heroic Exèrcit Popular.

De comissari de Batalló que era ha estat ascendit pels seus mèrits i treball realitzat a comissari de Brigada.

El company Puig, que va venir entusiasmatíssim per les nostres victòries a Terol i en altres fronts, es va interessar molt per la bona marxa de la Unió de Rabassaires i pel seu portantveu TERRA LLIURE.

A preu de taxa

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, per tal de servir el mercat de Barcelona i combatre els abusos que es vénen realitzant en els preus dels fruits secs, ha organitzat la venda diària de paquets d'ametlles i avellanets, a preu de taxa i amb la presentació de la tarja de racionament del pa.

Aquesta iniciativa ha estat molt ben rebuda entre els barcelonins.

Ajut als fronts

Hem rebut darrerament, destinades a la compra de robes d'hivern per als combatents, les següents quantitats:

Joan Vinves, de Perafita, 10 pessetes; U. R. C., d'Arenys de Munt, 82'50 pessetes.

Alta

En la darrera reunió celebrada pel Comitè Central de la Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya s'acorda aprovar definitivament la sol·licitud d'ingrés de la Secció de L'Hospitalet (Barcelonès).

Tota vegada que per acord del Comitè Central no es pot acceptar definitivament cap Secció nova sense que abans aboní la cotització corresponent al primer trimestre, a mesura que es vagin ultimant les altres sol·licituds les anirem publicant.

Baixes

Les Seccions següents han estat donades de baixa per falta de pagament, per deure més de tres trimestres de cotització, després de diferents avisos que se'ls va trametre: Clariana de Castellet (Garraf), Camarlés (Tortosa).

A mesura que s'acabin els terminis donats, sense que s'hagin posat

A cada Secció de la Unió de Rabassaires

Teniu local propi totalment independent?

Hi teniu rètol?

Teniu bandera rabassaire?

¿Tots els socis tenen carnet, amb els deguts segells de cotització?

¿Esteu tots al corrent de cotització, ja que el qui sense causa justificada s'endarrerix de pagament és baixa al cap de tres mesos?

¿La vostra Secció està al corrent de cotització, ja que la Secció que no paga regularment a les Oficines Centrals rep menys exemplars de TERRA LLIURE i és baixa quan deu tres trimestres?

Teniu els Estatuts legalitzats pel Departament de Treball?

¿Teniu els llibres (Actes, Caixa i Registre de Socis) segellat i al corrent?

Teniu ensenyes de la U. R. C. per a la solapa?

Teniu el segell oficial de l'organització?

Teniu paper i sobres degudament impresos?

¿Ja repartiu a cada soci els exemplars de TERRA LLIURE que us són tramesos?

¿La Junta Directiva ja es reuneix almenys una vegada al mes?

Ja se celebra cada semestre Reunió General?

Cas de no poder contestar afirmativament en algun dels esmentats punts, no cal dir que és precis fer tots els possibles per tal de tenir-ho tot d'acord.

Una de les disposicions de major transcendència que en matèria agrària han estat dictades pel Govern de la Generalitat és el Decret de redistribució de la terra, que farà possible que al camp de Catalunya no quedi ni un sol obrer agrícola sotmès al règim denigrant del salari.

L'economia dirigida

Un dels deures elementals que tot Govern té, en temps difícils sobretot, és el de prendre en les seves mans l'economia i dirigir-la totalitàriament bé.

Sovint se sent parlar que la nostra guerra la tenim guanyada per una pila de raons, d'entre les quals sobresurt una, i és el tenir en compte les riqueses que posem.

Es parla d'or del Banc Nacional, dels cabals en divises, del patrimoni artístic i altres riqueses de què pot usar el Govern per a fer front a la guerra, i contents de tot això vivim confiats creient que som invencibles i ens hem dedicat a fer l'orni en tot allò que es refereix a la recta i disciplinada administració de la nostra producció.

Al mal de l'alçament reaccionari, cent vegades maleït, hem d'afegir la tremenda epidèmia de profetes economistes infantils que ens han trobat la pedra filosofal en uns rudiments que ja foren deixats de banda per endarrerits en temps del patriarcat Jacob.

Ens han parlat d'Economia des dels barbas fins als paletes, passant pel consorci d'algun Sindicat i no vull ara també jo ficar la cullerada en les profunditats del tema, car no tinc suficients mèrits o barra (que a vegades és el summum dels mèrits). Vull parlar tan sols del que crec que ha d'ésser per a tots nosaltres l'economia dirigida i de les raons per què l'hem d'estimar. I això encara d'una manera curtíssima, no tan llarga com ho fan els manobres i els sabaters en aquells escrits o parlaments que ningú no entén, ni ells mateixos, sinó com ho fa un pagès, que moltes vegades amb una rialleta o amb un renecc diu més coses i més clarament que tot un diari.

Es diu, i és cert, que tenim or i altres riqueses en prou quantitat per a sostenir una guerra dura i llarga. Bé. Això ens ha de consolar i enfortir. Però ens ha de consolar com consola a un treballador el fet de tenir un sou arreglat i poder disposar d'un reconet per al dia que calgui.

Aquell altre treballador que perquè té dos-cents duros a la calaixera digués: "Ah, jo ja estic bé. No em cal treballar i el que guanyo ho puc rebentar", viuria un parell de mesos i en acabat hauria d'anar a demanar caritat.

Nosaltres, doncs, ens trobem de la mateixa manera. Si perquè tenim uns diners al Banc d'Espanya i objectes d'art de gran valor, fem l'enze i no organitzem i planifiquem la producció... renunciem a dir on anirem a parar perquè escriuria un mot massa gruixut.

I ací radica la necessitat de dirigir l'economia.

Oh! Tothom vol que es dirigeixi l'economia. Si. Tothom ho vol, però cadascú ho vol a la seva manera. N'hi ha que la dirigeixen arreplegant la xavalla i la plata i fent l'estraperle d'ací d'allà, i no manca qui la dirigeix fent el gitano, tot canviant per cent el que val dos. El cas és que l'antifeixisme té molta anomenada amb la panxa plena.

L'economia dirigida en l'Agricultura radica en els Sindicats Agrícoles Cooperatius, per més greu que sapiga a alguns. I els avantatges que ofereixen els advocats del mercat lliure són els de treure de mans del Govern el control dels productes, el qual origina dos mals no gaire petits. Un: la desmoralització de la reraguarda consumidora. I dos: que el producte de llur comerç passa a l'estranger a mans enemigues (la borsa negra, l'exportació de capitals) en profit del feixisme.

Camperol: abans de fer-te partidari del mercat lliure, medita, si tens un fill, un parent o company al front, el que segueix: Si vens quelcom fora del Sindicat per la gosia d'unes pessetes més, no sols contribueixes a desvaloritzar la moneda i per tant t'exposes que algun dia els diners no et serveixin per a res perquè tu mateix els hauràs depreciat, sinó que amb el negoci comercial del teu fruit escapat de l'economia dirigida es comprará per a Franco la bala o la bomba que pot matar el teu fill al front o a tu mateix a la reraguarda, mentre dificultaràs que els nostres defensors puguin entrar en combat ben dotats, armats i municionats.

D. A. R.

Inflació i disciplina

Ningú no pot negar que la incorporació dels pàgesos a la lluita que sostenim imposada per l'egoisme i la crueltat del reaccionarisme espanyol, ha estat magnífica i insospitada per a molts.

I podem creure, sense por a equivocació, que tots els revolucionaris enciclopèdics tindran una considerable sorpresa en finir la lluita.

La pagesia ha establert a la reraguarda un *modus vivendi* sindical i cooperatiu, l'eficàcia i avenç social del qual es palesarà amb claredat meridiana el dia no llunyà en què la guerra s'acabi.

No desconexem les dificultats que a la magna obra de sindicació agrícola hom ha introduït enlluentant els pàgesos i fonamentant l'ur-egoisme sobre principis d'indisciplina.

A flor de llavis, dels ciutadans salta freqüentment la queixa en tocar els efectes d'aquest egoisme fonamentat i d'aquesta indisciplina creada per la competència comercial clandestina (?), car d'això se'n deriva directament la inflació perillosa i l'encariment no nivellable del cost de la vida.

No vull ara dir que els pàgesos són sants i místics. Lluny d'això, he de reprimir sobre tot aquells que cometen excessos estults i, és, com l'acaparació de la plata, tria de bitllets, ocultacions, prescinir del Sindicat, etc. Per a aquests el Govern hauria de dirigir els seus esforços a l'abolició del règim.

Però cal que discriminem també el tant de culpa que en tot això correspon a la ciutat que s'ha debatut en una lluita mútua sindical pot aquest temps i ha llançat per terra

tot sistema de control efectiu sobre el treball, preferint fórmules absurdes d'exclusió.

Al·lucinant des dels Sindicats, atorgant des d'ells avantatges il·lusoris i contraproduents per a l'economia de guerra que tot amb milers proselitistes desviats i creadors d'una competència indisciplinadora i d'efectes negatius.

La resultant d'això ha estat una situació econòmica errònia quant a l'estabilitat de la moneda i una política de distribució equivocada i negativa per haver reconegut paral·lelament a la llei de distribució dels productes agrícoles per mitjà dels Sindicats creats *ad hoc*, un dret de comerç a diverses col·lectivitats distribuïdores i que no han estat més que agrupacions de comerciants protegits per diferents carnets.

El mal corrent que en si porta una guerra pel desnivell considerable entre l'oferta i la demanda i al qual es venia a posar remei amb la centralització dels productes als Sindicats Agrícoles i Cooperatius, s'ha agreujat a causa de la incomprensió de la ciutat vers el camp.

Toca, doncs, al Govern prendre en consideració aquests dos extrems, que hem anomenat: Inflació i Disciplina. Remei per a la primera i imposició de la segona.

Car tenint el Govern a les mans el comerç exterior, pot i ha de parar els peus al comerç lliure, per més sindical que es digui, i així s'obtindrà una frenada considerable en el cost artificial de la vida i ensem, arribarà a limitar i corregir els mòrbids egoismes pàgesos, en l'estimulació impune dels quals ha crescut l'herba de la indisciplina.

SANTIAGO PALACIN

Notícies de la zona feixista

Crisi econòmica greu al camp rebel

Saint Jean de Luz. — Es cedeix amb exactitud la situació difícil en extrem en què es troba l'economia de guerra de Franco.

Crítiques estrangers arribats recentment del camp facciós consideren imminent el fracàs del cap rebel Franco, la situació del qual podria resoldre's únicament mitjançant grans prestecs, a base de cents de milions de dòlars or, per alguna potència; l'única que podria fer-ho són els Estats Units d'Amèrica, de la qual no pot esperar res absolutament, ja que Roosevelt s'ha declarat francament enemic dels règims totalitaris i s'ha ençanat resoltament del cantó de les democràcies.

Se sap que la causa per la qual diferents Estats determinaren enviar responsables a la zona rebel fou la propaganda que l'insurrecció Franco teia als quatre vents sobre la solució que representava la creació d'una JUNTA NACIONAL DEL BLAT com a la més perfecta fórmula per al desenvolupament i l'administració de l'economia del seu país.

Però que es veu, la decepció d'aquells corresponents estrangers no ha pogut ésser més grossa en tenir un coneixement complet del que realment és l'organisme de la JUNTA NACIONAL DEL BLAT per a donar vida a un país, i menys per a sostenir una guerra.

Es cita el fet real que als pobres camperols solament els paguen a 30 cèntims el quilo de blat, mentre que al poble li fan pagar el quilo de pa a 150 pessetes, i això que el pa no és fet tot de farina de blat, sinó mitjançant l'ús de substàncies que únicament serveixen per a donar l'aparença de pa. Cal tenir en compte que el preu d'un quilo de pa en temps normal és de 0'65 pessetes.

En canvi, adquireixen grans proporcions, en els darrers temps, les exportacions cap a Alemanya de blat, carnis, fruites i minerals principalment, que hem dit que s'hi porten per a empen-

gatsmar-les pel cas d'esdeveniments de caràcter bèl·lic probables.

Una cosa analoga succeïx amb l'ell, el mercat exterior del qual ha acaparat Mussolini per complet, en compensació dels deutes de guerra contra els que s'estant contraint.

Respecte a aquestes nacions, es parla que adhuc pretencen cobrar, a compte dels contractes de subministrament que a cada moment es veuen obligats a acceptar els facciosos sense preu ni interès assenyalat, sumes importants que per no poder pagar en metàl·lic el cap rebel ho fa mitjançant tota mena de compensacions, cada vegada més pèssimes.

Es comentant el fet que mentre els operaris indígenes cobren com a salari 6 pessetes diàries, de les quals setmanalment els en treuen 10 per impostos de guerra, als alemanys se'ls abona diàriament 23 marcs or, i es liquida igualment als italians en moneda estrangera.

Per aquestes raons el camperol que no es dedica al conreu del blat, el pescador la producció íntegra del qual es emportada a Itàlia, cada dia viuen una existència més desesperada, ja que els reduïts ingressos que alguns vegades obtenen no els arriben per a adquirir el més indispensable per a la vida.

Un dels informadors estrangers assegurava que és impossible que cap família pugui viure amb 26 pessetes setmanals.

Altament, han observat que les fel·les del camp es troben desateses, i que també els treballs del mar i els centres fabrils es troben en llur majoria paralitzats per manca de braços, que cada dia la guerra absorbeix amb més gran nombre, màxim per a contenir l'allau dels republicans, que cada dia és més pujant.

De les manifestacions fetes per aquests corresponents sobresurten les relatives al convenciment absolut que tenen que, amb el que han vist, la sublevació de Franco ja no pot prosperar més.

L'hora de la beguda

Ens manca una cua inèdita

Hi ha trasbalsos en la vida política i social dels pobles d'una tal naturalesa immensa, incognoscible i esfereïdora que no fan per a molta gent que, ben a desgrat de tothom, les ha de sofrir i suportar. Això, com endevinareu, està ocorrent al nostre país.

Els àngels, els quiets, els pomposos, els xupa "ubres del poder", els murris, els il·lustres amics, els espantats, els pesos morts de la renda i tots els altres que omplirien la mateixa gamma, estan posseïts de neguits de difícil diagnòstic. Es caracteritzen per una persistent febre i intermitents calfreds, semblantment a aquell que "té les febres".

Aquella calma, aquella serenitat, aquell bon ordre tan enyorat que els aquietava i endolcia l'existència, se'ls ha transformat ara en inquietuds estranyes que el mateix els dona per frenètiques intemperàncies que pel zum-zum-queipodella.

Una vegada, en moments de lucidesa febril, van donar la consigna número tant. Consistia en convèncer la pròpia gamma i a tots els cautes, que els bitllets de Banc del Govern d'"aqui" serien papers mullats. Quin bon cop que es van apuntar!

La gent se'ls gasta que és un gust. Els aliments, els articles del vestir, els espectacles, són cars; però, què hi fa, si després tampoc no valdrien res.

Ha estat així que n'ha esdevingut el fenomen de la superconsumació. No hi ha vermuts, ni teixits, ni butaques suficients per a satisfer la voracitat adquisitiva del públic. Aquest igual fa cua per a comprar d'allò que n'hi ha poc que del que n'hi ha molt. Es col·loca en filera índia amb el distret automatisme que la nota s'autoneixercita en l'art pictòric o bé hom s'afaita la pilosa.

La indústria i el comerç, que temien de la guerra un col·lapse econòmic per retraïment del poble consumidor; no en tenen, mercès a la consigna dels gammats, per a qui en vol.

Pero heus ací que, un altre dia, una nova consigna originària i modificadora de l'anterior fou llançada. Era la que els "altres" només reconeixien validesa al paper moneda del Banc d'Espanya de Madrid de les sèries tals i tals altres. Va caldre ben poc temps perquè les estampes estatals més velles, arrugades i llepissoses, que abans tothom gastava primer, de cop i volta s'estingissin dels nostres usos i costums. Felices desaparicions aquestes per a l'higiene i sanitat pública. Altament, noves sèries, netes, pulides i acolorides, de belles imatges i motius artístics delicats, han vingut a emplenar avantatjosament els buits deixats per les seves antecessores.

Si ara el Govern de la República decretés la nul·litat de les sèries amagades, faria una obra prudent i justa. No obstant, induïts per la nostra idiosincràtica malignitat roja, ens en ressentiríem força.

Més ens estimaríem que, en l'improrrogable termini d'una hora per a efectuar l'operació, les canviessin per les cromolitografies de nova fabricació, fresques i sanes. Per primera vegada a la nostra reraguarda sentiríem un goig infinit de poder dedicar-nos al gaudi de veure cues inèdites adalerades per a arribar-hi a temps.

JEPUS

Un article del company Bertran

Conseller de Proveïments de l'Ajuntament de Barcelona

Els dos Decrets del 6 de gener, un de la Presidència del Govern de la Generalitat i l'altre de la Presidència del Govern de la República, el primer dels quals dissol la Conselleria de Proveïments del Govern autonòmic, i l'altre encarega la tasca de la dita Conselleria a la Direcció General de Proveïments dels Ministeris d'Hisenda i Economia del Govern de la República, marquen una fita en la missió difícilíssima del proveïment en temps de guerra. No podem negar que aquests dos Decrets han estat ben acollits per l'opinió pública. Tal vegada això sigui degut al fet que la fina percepció d'aquesta opinió intuïx que unificats aquests serveis és més fàcil de resoldre el problema. Nosaltres declararem que, com a catalans, ens dol a l'ànima que la difícil i delicada missió del proveïment no hagi estat resolta a satisfacció de tots pels organismes propis del Govern de la Generalitat. Força coneixedors, però, de les interioritats del problema, declararem també que amb els mitjans amb què comptava el Govern de Catalunya no era possible de resoldre'l.

No és un secret per a ningú que la producció de Catalunya no cobreix les necessitats del seu consum de boca, i el mateix que ho

diem de Catalunya es pot dir de la resta d'Espanya. Essent aquest, doncs, el problema, no es pot resoldre si no és a base d'importacions; per a poder-les fer hi ha necessitat de divises, i si d'aquestes sols en disposa l'Estat Central, que és qui controla els productes de les exportacions, és lògic i natural que el Govern autonòmic no podia sortir alirós d'una tasca que tenia confiada, perquè per dur-la a terme li faltaven els mitjans indispensables.

Cal donar un marge de confiança a la nova Comissió Nacional de Proveïments per a constatar si aconseguix enfocar el problema degudament. Nosaltres creiem que aquesta Comissió Nacional és massa nombrosa, car l'experiència ens demostra que una Comissió de dinou es mou pesadament i no té, moltes vegades, l'eficiència d'una Comissió més reduïda. Cal, però, abordar el problema de ple i no amb paliatius. Cal taxar tots els productes d'ús més corrent — entenguim's bé que diem tots els productes — ja que nosaltres no podem acceptar que es parli molt de l'egoisme del pagès i no es digui res d'aquells obrers que venen al doble o més del preu de cost un metre de teixit, un parell d'espardenyes o un quilo de sabó.

Però molt més urgent encara que taxar els productes al preu just de cost és el de fer complir les taxes RIGOROSAMENT i no com fins ara, que les taxes han servit només perquè les complissin els ciutadans de bona fe: En canvi, els vius, els especuladors, els fillofeixistes i tota mena d'agiotistes les han burlades sense que n'hi hagi cap a la presó, ni se'ls hagi aplicat cap penalitat de guerra.

Cal també acabar amb la resistència que posen alguns ciutadans a

vendre llurs productes en espera que llurs preus es valorin més alts, la qual cosa, es diguin com es diguin els seus autors, és fer obertament el joc als feixistes.

Aquells botiguers dels quals ens parlava fa pocs dies "La Publicitat", que amb el conte del balanç deixaven de vendre durant vuit dies, per marcar els preus amb un vint-i-cinc o un cinquanta per cent d'augment, són tan enemics de la causa antifeixista com aquells pagesos que no volen vendre si no se'ls fa els pagaments amb bitllets de determinades sèries. Contra els uns i contra els altres s'ha d'obrar amb mà dura; la guerra té les seves exigències inqüestionables i amb ella ens juguem tot el que som i tot el que podem ésser. Veuu clarividents i autoritzats (podríem afegir sense temor a la hipèrbole, profètiques) han dit que la guerra es perd o es guanya el mateix a la reraguarda que al front.

Es també necessari d'acabar amb els favoritismes que representa concedir permisos especials en profit d'una minoria de ciutadans, siguin quins siguin, per a importar productes o anar-los a recollir a les comarques productores. No hi ha res que iriti i desmoralitzi més la generalitat dels ciutadans que la desigualtat que es crea amb aquest procedir.

Una vegada taxats i racionats els productes, s'han de fer les importacions rigorosament imprescindibles. Remarquem, de passada, que tan llús és aquell que creu que amb la nostra producció en tenim prou, com aquell altre que es pensa que només ens hem de refiar de les importacions. Però per a poder fer aquestes importacions, convé que el Govern reguli també les exporta-

cions de determinats articles com, per exemple, els fruits secs, l'exportació dels quals constituïria una font de divises i que si avui no es pot fer és perquè no hi ha, encara, qui posi fre a l'avarícia de l'especulador.

Assenyalem la conveniència d'una entesa amb l'Intendència perquè aquesta obri d'acord amb la Comissió Nacional de Proveïments i no en forma isolada com ho ha fet en diverses ocasions.

Finalment, creiem que s'ha d'emprendre una lluita implacable contra l'especulador. Nosaltres, que no vivim d'idees simplistes, sabem que mentre la nostra moneda estigui depreciada els productes aniran cars, com passa sempre a qualsevol nació que estigui en guerra, però no per això podem acceptar la follia i el daltabaix que representa el que un pagès, posem per cas, produeixi un quilo de mongetes que li costa cinc pessetes, i, en nom de la llibertat de comerç, un especulador vagi a oferir-n'hi deu per a vendre-les després, a Barcelona, a vint al detallista, el qual les vendrà d'amagat al consumidor a trenta pessetes! Preu que, naturalment, no pot pagar un obrer que en guanya quinze de jornal.

Ho hem dit i ho hem repetit constantment. Amb la gana del poble no es pot jugar. Si la Comissió Nacional de Proveïments aconsegueix d'encarar aquest difícil problema, ens haurem tret de sobre un malson i, encara que el nostre legítim orgull de catalans en sofreixi una mica, ens donarem per satisfets perquè, si més no, haurem donat un pas decisiu en la lluita antifeixista i haurem accelerat el triomf definitiu de la República.

JOAN BERTRAN I LLOPART

Diverses disposicions de

DECRET

L'article 25 del Decret del 5 d'octubre del 1937 ("Diari Oficial" del 15) autoritza el conseller d'Agricultura per a dictar les disposicions necessàries per tal d'assegurar la posta en marxa de la nova organització del crèdit agrícola, de la qual és vèrtex la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya.

A aquest fi, a proposta del conseller d'Agricultura i d'acord amb el Consell, Decreto:

Article únic. Es nomena director cap de la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya el senyor Pere Mas i Perera, que ho és de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, amb les atribucions que li reconeixen els articles 14 i 15 del Decret del 5 de octubre del 1937, que reorganitza el crèdit agrícola a Catalunya.

Barcelona, 5 de gener del 1938.

LLUIS COMPANYYS

El conseller d'Agricultura,
JOSEP CALVET I MORA

ORDRE CIRCULAR

Per tal de coordinar d'una manera eficient totes les activitats vitivinícoles de Catalunya d'acord amb les disposicions legals vigents, la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya és autoritzada per posar a la disposició dels delegats interventors d'aquest Departament als Sindicats Oficials d'Exportadors de vins, guies de circulació que els referits delegats lliuraran únicament als qui acreditin ésser socis d'aquelles entitats oficials. Aquestes guies acompanyaran totes les expedicions de vins, ben entès que seran requirides totes aquelles expedicions que circulin sense aquest requisit.

Barcelona, 8 de gener del 1938.

El conseller d'Agricultura,
JOSEP CALVET I MORA

ORDRE

Vist que, d'acord amb el que disposa el Decret de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, del 6 de gener d'enguany, correspon a aquest Departament d'Agricultura designar un dels tres representants que la Generalitat tindrà a la Comissió Nacional de Proveïments, en virtut del que estableix el Decret de la Presidència del Consell de Ministres de la República, del 6 del mes corrent.

He resolt:

Es nomena, perquè en representació del Departament d'Agricultura formi part de la representació que la Generalitat de Catalunya té a la Comissió Nacional de Proveïments, el ciutadà Josep Armengol i Molins.

Barcelona, 17 de gener del 1938.

El conseller d'Agricultura
JOSEP CALVET I MORA

ORDRE

L'article 14 del Decret del 5 d'octubre proposat fent una nova ordenació del crèdit agrícola a Catalunya preveu que, entre altres, formin part del Consell Administratiu de la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya un representant de cada una de les quatre Caixes locals de crèdit agrícola més importants de Catalunya:

Vist que de les dades que té al seu poder el Servei de Cooperació Agrícola resulta que les quatre Caixes, Rurals més importants inscrites són: Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Caldes de Montbui; Caixa Rural del Sindicat Agrícola de Falset; Caixa Rural del Sindicat Agrícola del Vendrell i Caixa Rural del Sindicat Agrícola d'Argen-

tona; Atès que el Decret del 5 d'octubre proposat que crea la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya no assenyalava el procediment a seguir per a la designació dels representants de les Caixes locals al Con-

Una intervist amb el company Calvet

Conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya

("Frente Rojo", òrgan del Partit Comunista, ha publicat la següent conversa entre un redactor seu i el president de la Unió de Rabassaires.)

Hem aconseguit de tenir una breu conversa amb el conseller d'Agricultura de la Generalitat, Lluís Calvet, les que ocupà el seu càrrec, a un treball intens, el camarada Calvet ho desitja aturar-se davant de la curiositat periodística; però nosaltres hem assolit el nostre propòsit, encara que no hagi estat més que per breus instants.

L'home

L'actuació política del camarada Calvet va començar de molt jove. Nasqué en un poble de Catalunya, Argentea, actua al Sindicat Agrícola de la localitat. Fou un militant actiu de la Unió de Rabassaires, des dels primers temps d'aquesta organització, la qual l'elegí president l'any trenta-u i el presentà diputat a les segones Corts de la República, càrrec per al qual fou reelegit el 16 de febrer del 1936.

El camarada Calvet sofri les persecucions i les molèsties que per als homes amants de la llibertat es derivaven de la dictadura i del 6 d'octubre. Però fidel en el seu lloc, va poder oferir el seu esforç i la seva bona voluntat quan fou cridat a ocupar el càrrec de conseller d'Agricultura de la Generalitat, en representació de la Unió de Rabassaires.

L'intervist

Hem començat les nostres preguntes, que el camarada Calvet ha

contestat senzillament i ràpidament:

—D'acord amb les característiques del camp català, quina forma de treball creieu vós que és la més apropiada?

—En general, el camperol català prefereix el treball familiar. Quan, durant generacions, una família treballa un mateix tros de terra, s'hi sent de tal manera vinculada, que difícilment es resigna a separar-se'n per emmollar-se a nous sistemes de treball, la justícia i eficàcia dels quals no discuteix, però que pugnen amb els seus sentiments íntims. A més d'aquest factor psicològic, n'hi ha un altre de caràcter tècnic que contribueix a fer que els camperols catalans prefereixin el treball familiar. A Catalunya, a causa de les característiques del terreny, en molts casos no pot utilitzar-se la maquinària agrícola aplicable a les grans explotacions; això obliga els nostres camperols a conrear la terra en parcel·les, on el treball col·lectiu no és adaptable. En aquells casos que l'ús de les màquines no resulta antieconòmic i permet d'establir alguna explotació col·lectiva hi ha camperols que accepten aquesta forma de treball.

—Quina és l'aportació dels rabassaires a la guerra?

—Els camperols catalans aporten tot el seu esforç a la guerra. En els primers moments de la nostra lluita, la major part de la joventut camperola catalana s'incorporà voluntàriament a les Milícies. Després no han defugit d'incorporar-se a l'Exèrcit Popular quan han estat cridades les Heves corresponents. Això fa que manquin braços; però com que l'entusiasme entre els qui resten no disminueix, es reemplacen els braços dels qui marxen a

complir llur deure al front, fent les jornades de treball i treballant, en molts casos, els diumenges, en aquells camps pertanyents als qui es troben al front.

Ajunteu a això la tramesa continuada de queviures per a la guerra i l'acolliment cordial dispensat als refugiats.

—Quins índexs es registren avui de producció al camp, comparatius amb anterioritat al juliol del 1936?

—Pot dir-se que el nivell de producció es conserva similar al que tenia amb anterioritat al 19 de juliol. Si en alguns productes hi ha hagut una disminució, ha estat a causa de les derivacions de la guerra, que no es poden evitar. En altres productes, necessaris per a la guerra, s'ha intensificat la producció; en són exemple les patates.

—Com han rebut els camperols de Catalunya el trasllat del Govern de la República a Barcelona?

—Amb gran cordialitat. Els camperols catalans senten profundament la causa de la República. Sabem que entre aquesta i la Catalunya autònoma no caben incomprensions, i que el Govern de la República, per boca del seu president, ha manifestat que tindrà un gran respecte a la situació constitucional. No hi havia motiu, doncs, per a rebre el Govern de la República d'altra manera que amb una gran cordialitat.

—Què opineu sobre la legislació revolucionària del Govern de la República? Quina impressió teniu sobre els decrets del 7 d'octubre del 1936 i el decret de Moratòries?

—Que signifiquen un gran avanç per al camp i responen al moment polític que vivim.

—Quina relació té la Conselleria

d'Agricultura de Catalunya amb el Ministeri d'Agricultura de la República?

—Les relacions han estat sempre cordials, ja que aquesta Conselleria ha trobat sempre per part del ministre d'Agricultura de la República Espanyola facilitats per al desenvolupament de la seva actuació en tot el que s'ha relacionat amb l'esmentat Ministeri i aquesta Conselleria per la seva banda ha procurat respondre també amb les mateixes facilitats quan ha calgut.

—Quina ha estat la part legislativa que més ha interessat als camperols?

—Hi ha dos decrets importants per als camperols catalans: el que es refereix a la sindicació obligatòria i l'anomenat de Redistribució de terres. Al costat d'aquests hi ha el d'anul·lació de contractes de conreu del 5 de gener, i moltes altres disposicions que van respondre a cada moment i a cada necessitat que la nova organització del camp exigís, tant en el que fa referència a col·lectivitats com en aquella part d'atencions econòmiques per mitjà de crèdits agrícoles.

Com a última pregunta hem parlat del viatge que, conjuntament amb el camarada Uribe, realitzaren al camp català.

—La meua satisfacció és — ens ha dit el camarada Calvet — que el ministre d'Agricultura hagi pogut veure, per a fer-se'n càrrec, tot el treball realitzat, tota l'obra endegada.

Amb aquesta darrera declaració hem donat per acabada la nostra conversa amb el conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya.

MARGARIDA ANDIANO

la Conselleria d'Agricultura

seu Administratiu de la susdita Caixa, el qual procediment haurà d'ésser fixat pels Estatuts d'aquesta Institució que encara no han estat promulgats;

Ateses les facultats que em són reconegudes per l'art. 23 del susdit Decret del 5 d'octubre darrer,

He resolt:

Són designats per a formar part del Consell Administratiu de la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya els ciutadans següents amb la representació que s'exposa:

Primer. — Pere Canals i Vila, pel Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Caldes de Montbui.

Segon. — Josep Claveria i Llevaria, per la Caixa Rural del Sindicat Agrícola de Palset.

Tercer. — Josep Caralt i Figueres, per la Caixa Rural del Sindicat Agrícola del Vendrell.

Quart. — Gaspar Calvet i Grau, per la Caixa Rural del Sindicat Agrícola d'Argentea.

Barcelona, 14 de gener del 1938.

El conseller d'Agricultura
JOSEP CALVET I MORA

...

ORDRE

Una de les tasques encomanades al Servei de Cooperació Agrícola és la d'orientació i revisió, en certs casos, de la comptabilitat dels Sindicats i Col·lectivitats Agrícoles.

Actualment el Servei de Cooperació està preparant una Pla comptable, perquè seguint les línies principals del qual adhuc els Sindicats i Col·lectivitats de petites proporcions portin llurs comptes segons els principis cooperatius i autònoms de les diverses seccions, tal com preveu el Decret de Sindicació obligatòria i altres disposicions posteriors que s'hi relacionen.

Atès, però, que en el susdit Pla caldrà que hi hagi un llibre intitulat "Magatzem", on es registrin les entrades i sortides de mercaderies, base de les anotacions als llibres oficials i del control preventiu que ha d'existir forçosament;

Atès que és urgent que a partir del 1r de gener d'enguany el susdit control resti ja establert pel que fa als productes o mercaderies de tota mena,

He resolt:

Primer. — Tots els Sindicats o Col·lectivitats Agrícoles, ultra els llibres que ja porten actualment, caldrà que tinguin legalitzat pel Servei de Cooperació Agrícola un llibre intitulat "Magatzem".

Segon. — En aquest llibre caldrà anotar tots els productes que entrin o surtin del Sindicat o Col·lectivitat, sigui de la secció que es vulgui.

Tercer. — Cada producte serà anotat com en un compte del llibre Major, corresponent les entrades al Débit i les sortides al Crèdit. Caldrà obrir-lo amb l'existència del 1r de gener i fer-hi totes les anotacions d'operacions successives. En tot moment caldrà que el saldo, aproximadament, s'avingui amb l'existència real del producte.

Quart. — Els Consells Executius seran els que vetllaran perquè totes les operacions hi siguin anotades amb les dades següents: Dades d'entrada i sortida; quantitat de sacs, fardells, coves, etc.; nom de qui aportí o retirí el producte; les quantitats en unitats mètriques aportades o retirades; el preu per unitat i el valor total de pessetes.

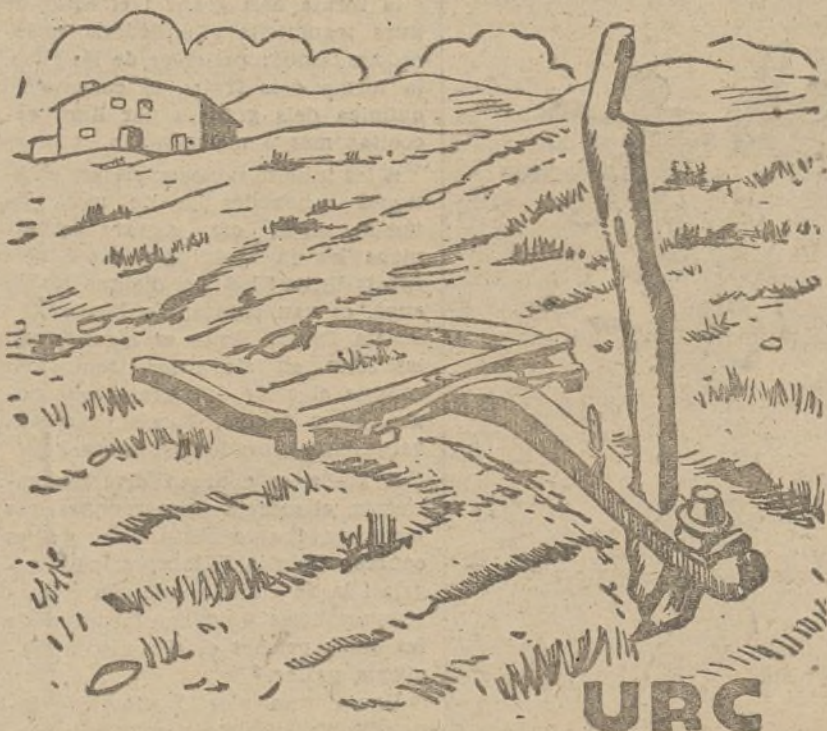
Cinquè. — Totes les operacions que es referixin a mercaderies, siguin de la classe que siguin i que s'anotin als altres llibres oficials, hauran de tenir com a base el que hi hagi anotat a l'esmentat llibre de "Magatzem".

Barcelona, 12 de gener del 1938.

El Conseller d'Agricultura
JOSEP CALVET I MORA

Ayuntamiento de Madrid

NO DEIXEU CAP ARADA INACTIVA, NI
GENS DE TERRA SENSE TREBALLAR.
OCUPEU EL LLOC DELS QUE SON AL
FRONT I LLUITEN PEL BENESTAR I LA
LLIBERTAT VOSTRES

URC

CULTURA AGRICOLA

Importància de la soia i el seu conreu

El conreu de la soia interessa molt especialment als qui són agricultors; però també té un interès molt gran per a aquells qui, sense ésser-ho, es preocupen del progrés agrícola de la Patria i adhuc per a aquells que, lliures de tota preocupació material purament egoista, tenen un esperit obert i s'interessen noblement per tot allò que pugui significar un augment de les riqueses i pugui contribuir a l'augment del benestar de la Humanitat.

La soia és una planta el conreu de la qual ha estat confinat durant segles i milers d'anys a la Manxúria, a la Xina i als països limítrofs; als segles XVI i XVII va començar a ésser coneguda per alguns europeus estudiosos, i els seus productes van començar a ésser estimats en tot llur valor per alguns savis clàssics d'Europa i d'Amèrica el segle XIX; a partir dels primers anys del segle XX, en què començaren a ésser coneguts els seus productes derivats per les grans masses de la població del centre d'Europa, la seva importació als països de raça blanca ha arribat a ésser, amb inusitada rapidesa, objecte d'un comerç internacional d'importància extraordinària, i el seu conreu objecte de preocupació preferent a tots els països.

Heus ací unes quantes xifres que indiquen d'una manera inequívoca la importància que es dona als països més avançats del món al conreu d'aquesta planta i als seus productes.

Les trameses de soia des de Manxúria i Xina a Europa han estat assenyalades per les estadístiques per primera vegada el 1908, que ascendiren a 200.000 tones; doncs bé; l'any següent, el 1909, solament Anglaterra n'importà 400.000 tones.

A l'Alemanya el 1913 s'inicià la importació de soia amb una quantitat insignificant; el 1920 n'importà unes 20.000 tones; el 1925 la importació pujà a 370.000, i el 1931 a 1.100.000. És a dir, que solament en el terme d'onze anys la importació fou 55 vegades més gran.

En 1926 Xina exportà 1.300.000 tones de soia, i el 1929, 2.700.000; és

a dir, que solament en tres anys més duplicà l'exportació.

Són semblants a les xifres que acabem d'exposar, quant a eficàcia demostrativa de la importància de la soia, les següents, referents a l'augment del seu conreu:

A Manxúria la producció el 1920 fou de 3.800.000 tones, i el 1931, de 6.300.000, és a dir, que en onze anys gairebé es va duplicar.

Als Estats Units d'Amèrica del Nord, el conreu de la soia, amb prou feines conegut al començament del segle actual als Centres Agrícoles Oficials, arribà a ocupar 200.000 hectàrees el 1917, i solament en set anys més, o sigui el 1924, assolí la xifra d'1.000.000 hectàrees; és a dir, que es quintuplicà en tan curtíssim període de set anys.

Segurament en l'esperit dels nostres lectors, davant del conjunt d'aquestes xifres, ha sorgit ja la pregunta inevitable. Què és la soia? Per què serveix la soia quan els països que van al cap de la civilització s'apressen d'aquesta manera a implantar el seu conreu o a adquirir-ne els seus productes dels països productors?

La soia és una planta lleguminosa herbàcia, anual, de tiges dretes, que assoleixen, segons les varietats, alçaries de 50 centímetres a 1'50 metres, anàloga a les mongeteres que no són de branques, però més vigoroses.

El fruit de la soia és una tavel·la pilosa de 2'50 a 6 centímetres de llargària i de 1 a 1'50 d'amplada, que conté de dos a quatre grans. Aquests són de color variable: groc, roig, burell, verd, negre o jaspiat. Llur forma és més o menys oval o arrodonida, i de 4 a 7 mil·límetres de diàmetre, i es semblen als grans dels pèsols i als d'algunes varietats de mongetes de forma no allargada. En general, són de mida petita, molt petita.

Les arrels estan plenes de nusos com totes les de les lleguminoses, però més accentuats que en les que es conreen ordinàriament.

Aquesta planta, conreada des de temps remots a Xina i països limítrofs, presenta nombroses varietats que es diferencien en la grandària i la forma dels grans i el color de llurs teguments i cotil·ledons; difereixen també: pel color de les flors, la forma dels fruits, la composició química dels grans i per llur precocitat més o menys gran.

A les innombrables varietats asiàtiques conegudes ja de molt de temps ençà, cal sumar actualment les ja molt nombroses dels Estats Units i les que, d'algun temps ençà, es van obtenint a Europa.

Als Estats Units es classifiquen les soies en sis grups, tenint en compte el color dels grans, que poden ésser negres, burells, jaspiats, verds, grocs, verdosos i grocs.

A Itàlia es conreen diverses varietats, el mateix primerenques que tardanes, i a la resta d'Europa es conreen la soia d'Etampes, la d'Hongria i la de Polònia, que són primerenques, i les úniques el conreu de les quals permet el clima fred d'aquests països.

Una curiosa elecció entre les innombrables varietats existents permet de trobar l'apropiada o les apro-

piades per a cada clima, ja que llurs exigències de calor són molt variables. Les menys exigents poden ésser conreades per a gra fins al límit Nord, on és conreat el morenc primerenc, i encara més al Nord poden ésser conreades com a plantes farratgeres.

En general, la millor època de la sembrada és aquella en què correntment se sembla el morenc, les mongetes i altres plantes d'estiu, quan ja no són de tème les gelades tardanes, ja que no resisteixen temperatures inferiors a dos graus. La soia resisteix les gelades millor que les mongetes; però una temperatura freda i persistent la perjudica, sobretot si va acompanyada d'humiditat; per això s'esdevé sovint que les sembres una mica retardades avantsatgen les molt avançades. És a dir, que és preferible sembrar una mica tard.

La soia ha d'ésser conreada, mentre sigui possible, en terrenys solts o francs; però no en els massa compactes.

Es planta francament de secà, i serà de gran utilitat com a conreu d'estiu per a reduir l'àrea dels guarets nusos. Pot assegurar-se que en temps més o menys llarg la soia, el morenc, el sorgo, el cotó i el tabac seran conreats en grans extensions dels nostres terrenys de secà que avui resten de guaret nu.

A les zones de regadiu, on l'aigua escasseja a l'estiu, la soia es podrà conrear molt bé, espalant les línies de sembra per a poder binar-la, i obtenir així, amb una o dues regades, una collita esplèndida.

Sense que sigui planta molt exigent en adobs, convé proporcionar-hi, especialment, fosfats i potàssics, com a lleguminosa que és.

Una barreja de 250 a 300 kilos de superfosfat de calç de 18 a 20 per 100, i 100 a 150 de clorur potàssic per a una hectàrea de terra, és una fórmula que, en general pot ésser utilitzada.

La llavor de soia, almenys en aquests primers anys d'implantació del seu conreu a Espanya, cal que sigui inoculada amb la bactèria fixadora de nitrogen específica d'aquesta planta, i que doni lloc als tuberculs que presenten les seves arrels; i a falta del preparat especial de laboratori per a fer aquesta inoculació de la llavor, cal barrejar aquesta amb terra procedent d'una parcel·la on s'hagi conreat soia anteriorment i contingui la dita bactèria.

La sembrada pot fer-se en línies o a grapat. La primera forma és preferible quan es tracta d'obtenir gra i, en general, en els terrenys i climes secs, ja que, disposada així la sembra, és possible de donar labors de bina al sembrat. A grapat solament cal sembrar-hi quan es destina a farratge en climes d'humiditat no escassa, o en terrenys de regadiu. En general solament és recomanable la sembrada en línies.

La separació entre les línies ha de variar segons que es conrei per a gra o per a farratge: en el primer cas ha d'ésser més gran. També la separació serà més gran en els climes secs que en els humits, i quan la varietat conreada sigui de gran desenvolupament. En cada cas a l'agricul-

tor correspon de fixar per tempteigs la separació òptima. En general, pot emprar-se una separació que oscil·li entre 60 i 70 centímetres a la zona Cantàbrica, 80 a 100 a les zones seques de l'interior i de 80 a 120 a Andalusia, on les varietats recomanables són de gran desenvolupament. A les línies les plantes han de quedar amb una distància de 20 a 30 centímetres.

Cal que es faci la sembrada, a poca profunditat; de cinc a sis centímetres. La més gran part dels fracassos esdevinguts en el conreu de la soia ha estat per sembrar a molta profunditat, o emprar varietats no apropiades al clima, o fer la sembrada massa aviat.

Un cop feta la sembrada, s'hi passa l'aplanador i, bon punt nascudes les plantes, cal binar-les tres vegades almenys: una, quinze dies després de l'aparició de les fulles, i les altres dues, amb un mes d'interval.

Quan s'ha d'utilitzar per a farratge, convé sembrar-la amb morenc, ja barrejant ambdues plantes a la mateixa línia, ja sembrant-les en línies alternes. En comptes de morenc, pot utilitzar-se sorgo sucer o sorgo del Sudan.

La collita per a gra es fa en madurar el llegum o el fruit (tavelles); no hi ha inconvenient de retardar-la en els climes freds, si és necessari, fins que es gellin les fulles de l'extrem dels brots. També, en els climes freds, es pot arrencar la planta abans de la maduresa i formar pil·lots amb els feixos petits; així s'obté una dessecació lenta de la planta i que els grans arribin a la maduració.

La producció en terrenys de secà oscil·la entre 700 i 2.500 kilos per hectàrea.

Les terres conreades de soia queden en magnífiques condicions per a sembrar-hi, a continuació, cereals, sempre que hagin estat donades a la soia labors repetides de bina. L'estalvi d'aquestes labors i, més encara, el no fer-les, fa fracassar la collita de la soia i deixa el terreny en males condicions per a la sembrada següent.

Una mata de soia

Nusos de les arrels de la soia

Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

El dia 14 del corrent tingué lloc en aquesta localitat una reunió de conreadors que nosaltres no dubtem a qualificar d'exemplar.

Per tal que es vegi què la va motivar i l'esperit dels seus promotors, reproduïm a continuació la convocatòria que es va repartir profusament:

"La Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp d'Olesa de Montserrat invita tots els camperols en general a assistir a l'Assemblea que tindrà lloc divendres, dia 14 del corrent, a les nou de la nit, al cafè del Centre.

En aquesta Assemblea la Junta de la Unió de Rabassaires posarà en coneixement les disposicions que es refereixen al pagament de la contribució territorial rústica per aquells que tinguin o hagin tingut el profit o explotació de les finques, a fi i efecte de complir estrictament el transcendent Decret per a la paguesia catalana, del 5 de gener de l'any passat, que anul·lava tots els contractes de conreu i en virtut del qual cap conreador no ha de pagar cap part de fruits o arrendament.

Al mateix temps també es tractarà de l'important Decret de redistribució de la terra que tots hem d'estar disposats a tirar endavant.

La Unió de Rabassaires, la sindical agrària catalana que fa més de disset anys que lluita per les nostres reivindicacions i que actualment té la responsabilitat de la bona marxa del camp català pel fet del seu gran nombre de socis i que el seu president Calvet ocupa la Conselleria d'Agricultura, des d'on ha sabut donar a Catalunya una legislació agrària avançada i justa, creu que l'esmentada reunió ha de tenir una amplitud que permeti assistir-hi tots els agricultors sense distinció d'organitzacions.

La U. R. C., que sempre ha mirat de resoldre els problemes del camp sense un concepte partidista, sap que la qüestió de la redistribució de la terra i del pagament de la contribució ens afecta i interessa a tots per un igual, i per això a més de convocar els seus afiliats d'Olesa invita tots els altres conreadors.

Camperols! El rebut de la contribució a les vostres mans ha d'ésser la més ferma garantia dels beneficis obtinguts en virtut del Decret del 5 de gener.

La redistribució de la terra és una obra patriòtica del Govern de la Generalitat que tots tenim l'obligació de prestigiar."

Badalona (Barcelonès)

Amb tota normalitat s'han celebrat les eleccions per a la constitució de la Junta del Sindicat Agrícola. De 451 electors han votat 352. S'han presentat tres candidatures numerades així: Primera, antic Sindicat de Rabassaires; Segona, U. G. T.; Tercera, C. N. T. I ha aconseguit cada una d'elles les vots següents: Primera, 203 vots; Segona, 44; i Tercera, 103; de manera que han resultat elegits de la Unió de Rabassaires, 5 representants, i un de la U. G. T. i dos de la C. N. T.

Aquesta elecció es desenrotllà dins la màxima cordialitat entre els representants de les diverses tendències, la qual cosa és demostrada pel fet que els que representaven la candidatura número 1 no tingueren inconvenient a cedir quatre vots a la segona, per tal que pogués tenir representació, sacrificant així, no solament quatre vots, sinó un lloc que els hauria correspost de més a la Junta elegida.

Lleida (Segrià)

D'acord amb les disposicions vigents, el diumenge tingué lloc al local del Sindicat Agrícola Cooperatiu, de Lleida, les eleccions per a constituir el nou Consell directiu de l'esmentat Sindicat. Presidí diumenge tingué lloc al local del Sindicat i van assistir-hi gran nombre d'afiliats.

Es presentà una sola candidatura, la qual, per tant, fou automàticament votada per tots els presents. Abans de l'elecció arribaren a un acord la Unió

de Rabassaires, U. G. T. i C. N. T., o sigui les tres fraccions que es presentaven a la lluita. El nou Consell directiu ha quedat constituït per 10 representants de la Unió de Rabassaires, tres de la C. N. T. i tres de la U. G. T.

Castellar del Vallès (Vallès Occidental)

En aquesta localitat ja es van celebrar les eleccions el 25 de juliol, però van ésser protestades arbitràriament perquè havia guanyat la Unió de Rabassaires.

Per a les eleccions del 16 del corrent la Unió de Rabassaires, donant una prova més de convivència i generositat, proposà de formar una candidatura única a base de 6 de la U. R. C., 1 de la U. G. T. i 1 de la C. N. T. Aquestes organitzacions no ho van acceptar per creure que els havien de donar molts més llocs.

Així és que es van presentar dues candidatures. Una de la Unió de Rabassaires que va obtenir 190 vots i una altra patrocinada per la C. N. T. i la U. G. T., que va obtenir 24 vots.

Total, que van resultar elegits tots els vuit companys presentats per la Unió de Rabassaires, ja que la votació de les altres dues organitzacions no arribà a obtenir ni un sol lloc.

R. C.

El Soleràs (Les Garrigues)

Tots sabem que els encarregats de controlar les eleccions eren les Juntetes Municipals Agràries. Ara bé, ací a El Soleràs, la Junta Agrària estava composta de quatre elements afectes a la U. G. T. i a la C. N. T. i tres a la Unió de Rabassaires.

Tot seguit el quartet convertí la seva circumstancial majoria en una arma poderosa de combat contra la Unió de Rabassaires. Començaren per excloure arbitràriament del cens 72 socis del Sindicat Agrícola i de la U. R. C. Cal destacar l'heroica i brillant defensa dels nostres companys de la Unió de Rabassaires, a les raons documentades i contundents dels quals, que es feren constar en acta, no van saber contestar sinó que 4 són més que 3, i per tant, els treien del cens. Així van guanyar la primera batalla.

La candidatura patrocinada pel cèlebre quartet va haver d'ésser presentada avalada pels mateixos candidats, per manca de personal. Amb tot, fou acceptada pel mateix motiu que 4 són més que 3. Així van guanyar la segona batalla.

El diumenge, a l'hora anunciada, el president del Sindicat va obrir l'acte i el secretari, representant de la U. R. C., donà lectura íntegra de les disposicions de la Conselleria d'Agricultura i demanà que l'Assemblea acordés la manera de votació que preferia. S'acordà votació nominal.

Quan es va fer el recompte de vots es va veure que el quartet, que havia encobert injustament del cens 72 companys i que per acabar d'arreglar-s'ho n'havia exclòs 10 més, assolí la galdosa quantitat de 18 vots i que feta la proposició els tocava tot just un sol lloc. Així fou com la voluntat de la immensa majoria dels conreadors, malgrat els atropellaments de què fou objecte, els féu perdre la tercera i definitiva batalla, fent-los fer un dels ridículs més grans.

A. P.

Mora la Nova (Ribera)

La lluita, que ha estat molt enverinada, ací ha estat entre la Unió de Rabassaires i la U. G. T., ja que la C. N. T. — amb pocs afiliats conreadors — s'ha abstenut.

La Unió de Rabassaires ha obtingut sis llocs, per dos la U. G. T.

J. L.

Vilassar de Dalt (Maresme)

En aquesta localitat es presentaren una candidatura de la Unió de Rabassaires i una de la C. N. T., ja que la U. G. T. s'ha abstenut per ésser un nombre insignificant.

El resultat de les eleccions fou de sis llocs per a nosaltres els rabassaires, i dos per a la C. N. T.

M. B.

Ustrell (Vallès Occidental)

Les eleccions passades, guanyades per la Unió de Rabassaires, foren protestades sense cap causa justificada per la U. G. T.

El dia 16 es va tornar a celebrar l'elecció que va donar per resultat que la U. R. C. tregués set llocs i la U. G. T. un.

P. L. F.

Malgrat (Maresme)

El company Vives, president del Sindicat Agrícola de Malgrat, ha sostingut la següent conversa amb un redactor de "La Humanitat".

—Nosaltres sembram ara cinquanta vasons de patates. Això vol dir que, si les coses rutllen com esperem, la collita serà d'uns cinc-cents vasons aproximadament.

I tot seguit ha respost a una pregunta nostra:

—Aquest "Sindicat Agrícola", perfectament autònom, data de l'any 1922, però començà a treballar el 1925. Avui és la força econòmica més sòlida d'aquest poble i una de les principals de Catalunya. Compta amb 950 associats i s'encarrega del proveïment de productes agrícoles al poble i col·loca el sobrant, a més del mercat nacional, a l'exportació. Unes dades us il·lustraran sobre el moviment d'aquest:

—Durant l'any 1937 ha enviat a Anglaterra, Bèlgica, Suïssa i Holanda, 81.096 caixes d'ensiam i especialment al primer d'aquests països, 48.988 coves de patates. Per altra part, durant els mesos d'abril, maig i juny, del mateix any, servi 17.770 coves d'aquell tubercul al mercat nacional i 11.400 a la segona collita, durant els mesos de juliol i agost. Quant a verdures destinades al mercat català sumen mig milió de pesetes durant l'any 1937. En resum, durant aquest exercici, el moviment del Sindicat s'eleva a la quantitat de 19 milions de pesetes.

—Quina opinió teniu del problema de proveïments?—li hem preguntat.

—Que es tracta d'un problema d'organització. Els controls per una part i la manca d'elements de transport per altra, l'han complicat extraordinàriament. Amb una política de proveïments intel·ligent i encertada, crec que podrà establir-se un equilibri acceptable. Per altra part, és urgent que hom procuri anul·lar els efectes d'una propaganda absurda que s'ha fet contra la nostra moneda amb tendència a desvalorar-la. Molts paguesos retenen una quantitat excessiva de productes per a destinar-los, no a la venda normal, sinó a l'intercanvi subreptic. L'especulació ha d'ésser perseguida severament, no amb paraules, sinó amb actes enèrgics.

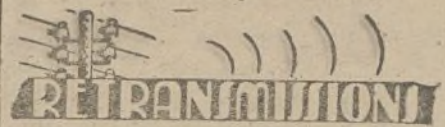
—Els Sindicats Agrícoles—ens ha dit finalment—creats per a defensar els interessos del camp, han d'identificar-se, considerar i comprendre, amb bona voluntat, les necessitats del poble, procurant atendre-les en la mesura i condicions que estiguin al seu abast. No és possible, especialment en aquests moments, un divorci que crearia un profund malestar, irremediable quan hom en tindrà esment.

—Aquesta és la concepció que jo tinc de les orientacions que cal donar als Sindicats Agrícoles. Bé és cert que l'egoisme pot fer pensar en la possibilitat de brillants lucre en les especulacions clandestines amb individus forans que visiten els paguesos a casa seva. Jo tinc el convenciment, però, que la realitat farà obrir els ulls a tots i que els Sindicats Agrícoles sortiran enfortits de la prova.

I tot somrient ha afegit:

—Estigueu segurs que els crítics d'avui seran demà els seus més fermes defensors.

El company Vives ens ha mostrat després, pràcticament, les activitats i la magnífica organització del Sindicat Agrícola que presideix. Així, hem pogut presenciar les feines d'encaixament d'ensiam destinat a Anglaterra, i ens ha estat possible de llegir una lletra de felicitació d'aquell país, per la seriositat del Sindicat i per la selecció i excel·lent presentació del producte."

Reproduim de la pàgina agrària de "Las Noticias", òrgan de la U. G. T. de Catalunya:

"Con lo que en Cataluña hay legislado en materia agraria se puede, dándole aplicación acertada, satisfacer a los campesinos. Hay, principalmente, dos decretos, el de los Sindicatos Agrícolas y el de la Redistribución de Tierras, cuya aplicación puede producir en el campo de Cataluña una transformación profunda que, sin lesionar intereses ni producir perturbaciones, coloque a los campesinos en una situación económica y social satisfactoria.

Por de pronto, la aplicación de los decretos de la Generalidad, respetando íntegramente la pequeña propiedad, puede acabar con el tipo del asalariado."

"Implantado el decreto de Redistribución de Tierras, las condiciones de trabajo de los campesinos variarán totalmente y esto impedirá variaciones en las organizaciones de campesinos."

...

Reproduim de "Treball".

"Al camp de Catalunya no ha de quedar ni un assalariat. Tots els paguesos que no tenen terres s'han d'acollir al decret de redistribució."

...

Cristòfor Frades ha publicat el "Diari de Catalunya" el següent article:

"El dia 25 de juliol de l'any passat, la Unió de Rabassaires va triomfar plenament en les eleccions per a nomenar els directius dels Sindicats Agrícoles. Diumenge passat va acabar de demostrar la seva fortalesa.

Com a catalans i com a separatistes hem quedat altament satisfets del resultat de les dues eleccions. Nosaltres no volem per a Catalunya cap més organització, sindical per als obrers del camp que la Unió de Rabassaires. Raons? En tenim prou amb una: la seva catalanitat.

Ara, després d'haver demostrat els paguesos catalans on tenen dipositada la seva confiança, insistim en la necessitat de reformar les Juntetes Municipals Agràries i el Consell d'Agricultura, en el sentit que les organitzacions que hi tenen representació ajustessin els seus llocs a la proporció que els correspon. Si la immensa majoria dels conreadors militen a la Unió de Rabassaires, ¿perquè aquest ha d'estar en minoria dintre les Juntetes Municipals i el Consell? Fins ara podem existir dubtes sobre la proporció, però aquests dubtes s'acaben d'aclarir.

I, encara, si els censs sindicals agrícoles dels pocs pobles on no ha triomfat en absolut la Unió de Rabassaires, fos revisat imparcialment, potser la totalitat dels Sindicats serien dirigits per militants rabassaires. Els defectes sempre parteixen del mateix punt: Els menys, que són els més dintre les Juntetes municipals agràries, es defensen com poden. Aquestes Juntetes són les úniques que poden fer i desfer en la qüestió del cens.

En matèria agrícola, els rabassaires tenen tota l'autoritat. Cal que en fassin ús.

Ha arribat el moment de comprovar fins a quí punt arriba la sinceritat dels elogis que han formulat determinades organitzacions envers la Unió. Que es demostrin en fets.

Elogis a canvi de recompenses, no valen."

terra lliure

PORTANTYEU DE LA UNIO DE RABASSAIRES

Redacció i Administració: Passeig de la República, 27 - Telèfon 56285 - Barcelona

De l'informe presentat, pel Consell, al Ple de de la Secció de Compres de la F. E. S. A. C.

Crèdit

Una de les dificultats que majorment ha entorpit el desenvolupament de les nostres activitats, ha estat la manca de numerari disponible de la Federació.

En efecte, tots vosaltres sabeu que les operacions avui dia cal fer-les, no al comptat rabiós, sinó per endavant, és a dir, que en concertar una operació cal disposar el numerari necessari en algun Banc, i després, després, el gènere i repartit per les Comarcals — sempre es passen un parell de mesos, pel cap baix — aquestes venen a liquidar les factures corresponents, no sempre amb la regularitat que fóra de desitjar. No és que, aquí, vulguem fer càrrecs excessius a les nostres Comarcals, ja que sabem de sobra que aquestes foren creades sense efectius econòmics, per tant moltes d'elles no han trobat altre mitjà millor de fer-se crèdit que endarrerir un xic llurs pagaments a la Federació Central i naturalment, si fem números, comprendreu tot seguit que havent-hi a la nostra terra unes trenta Comarcals constituïdes, no cal pas que girin molt per a tenir, com a terme mig, un dèficit a la Federació de cinc-cents mil pessetes, la qual cosa vol dir que els quinze milions efectius amb els quals actualment treballa la Federació estan repartits per les Comarcals, o potser millor, constitueixen la massa de manobra que sempre hi caldrà tenir pendent de cobrament de les Federacions Comarcals. Això vol dir també que quan a la Federació li convé fer una operació com la de les patates de llavor, per exemple, que importa uns deu milions de pessetes en números rodons i que cal pagar-los abans de començar-les a ensacar, a Anglaterra, el Consell de Secció topa amb les espinoses dificultats, comprensibles, dels moments difícils que vivim.

Tots vosaltres sabeu que els Decrets del Govern de la Generalitat del 5 d'octubre que creava la Caixa Central de Crèdit Agrícola, dota aquesta amb un capital de cent milions de pessetes, però tots vosaltres sabeu també que degut al trasbalsament econòmic que estem sofrint, la Generalitat ha de fer front a múltiples necessitats; així doncs, no us estranyarà que d'aquells cent milions, que si haguessin estat concedits haurien permès donar una gran volada a la nostra Agricultura, avui, a pesar dels requeriments que a tothora ha fet el nostre Conseller, no hem pogut aconseguir, de moment, més que els quinze milions de què us parlava abans, quantitat exigüa a totes llurs, per la gran tasca de fer les nostres Federacions. Davant d'això, cal que suplim en primer terme, amb el nostre esforç, allò que de moment no pot donar-nos el nostre Govern; cal, en una paraula, que el crèdit ens el fem nosaltres mateixos; primerament, acostumant les Comarcals, aquestes els Sindicats i ells tots els associats, que liquidin al comptat tots els gèneres que els serveixi la Federació, únic mitjà perquè el diner rutili amb facilitat i la nostra Secció pugui fer noves adquisicions tan necessàries a la nostra Agricultura.

En segon lloc, cal que ens guanyem la confiança dels nostres pagesos i puguem nosaltres mobilitzar les grans reserves de l'agricultor en benefici d'ell mateix. Precisament avui que el diner circula en abundància entre els camperols, cal guanyar-se la confiança d'aquest diner i que en lloc d'estar inactiu o amagat, vagi a les Sucursals de la Caixa de Crèdit Agrícola que cal crear a cada Comarca i a cada poble i que el diner que surt de l'Agricultura, torni a l'Agricultura per a fer-la més productiva i per oferir un major benestar a aquell que es passa la vida fent-la produir. Per assolir això, precisem homes honrats i abnegats a cada Comarca i a cada poble que es guanyin la confiança dels treba-

lladors de la terra i que en posar-se al front dels Establiments de Crèdit facin que el diner, ja de si temorenc, afueixi en aquells establiments i puguin, d'aquesta manera, mobilitzar-se les enormes reserves de què disposa la nostra Agricultura.

Divises

Una altra de les dificultats en què hem topat per a complir amb la nostra comesa és la falta de divises per a adquirir productes exòtics i les dificultats que per aconseguir-les ens ha posat el Govern Central.

Nosaltres, la Federació de Sindicats Agrícoles, que amb el producte de la venda a l'estranger del sobrant d'articles de la nostra terra, hauríem obtingut divises per a omplir els nostres Sindicats Agrícoles d'adebs, llavors i pinsos, que tan necessaris ens són; que hem passat al Govern Central gran quantitat de divises, producte de la venda de fruita i verdura fresca, patates primerenques i fruites seques; ens hem trobat que, quan hem necessitat divises per a comprar adobs, moresc o llavors se'ns ha posat una sèrie d'inconvenients, àdhuc ens han estat negades en moltes ocasions, fins a l'extrem que perquè ens fossin concedides les cent-trenta mil llures esterilines per a poder importar les tretze mil tones de patates de llavor anglesa que ens són necessàries per a la sembra, ha estat precis que el nostre conseller es traslladés diverses vegades a València i hagués de sostenir veritables polèmiques amb el Govern Central per a fer-li veure que era imprescindible aquesta llavor si és que no volíem anar a un daltabaix en la pròxima primavera. No és que nosaltres, en fer aquestes manifestacions, pretenguem censurar el Govern. Sabem molt bé que estem en guerra i sabem que moltes vegades, a pesar d'ésser indispensables els aliments per a les persones o els pinsos per al bestiar, cal comprar amb preferència canons o avions per abatre l'enemic; només ens limitem a exposar els fets per al degut coneixement del Ple i perquè es faci càrrec, amb totes aquestes perspectives, del poc afagador que és ocupar un lloc dintre el Consell de Secció.

Transport

Un altre dels obstacles que hem tingut en tot moment ha estat la falta de transport, tant marítim com per ferrocarril i per carretera. Tots vosaltres sabeu, companys, que els submarins estrangers aliats del feixisme espanyol pullulen per la nostra mar i fan difícilíssim el trànsit per ella fins l'extrem d'haver-se donat el cas de vaixells carregats, precisament, d'amoniac, procedents de les llunyanes terres russes, que després d'haver estat setmanes entretinguts en ports francesos o africans en espera del moment propici per a entrar a Catalunya, en ésser-los donada l'ordre d'avançar vers el seu destí han estat ensorrats pels pirates del mar. Són aquestes circumstàncies que han creat les més grans dificultats, tals com la d'una partida de quatre mil tones de blat de moro, la qual, després de moltes dificultats per a obtenir la divisa, vam comprar i pagar a la Casa Mari Mitjans d'Anvers en el mes de juliol propassat i que davant de la impossibilitat amb què toparen de poder fletar un vaixell, haguerem de convenir, últimament, fer la tramesa en ferrocarril. Aquesta partida de moresc no pogué ésser repartida per les nostres Federacions Comarcals fins fa unes tres setmanes.

La manca de transport ha fet també que partides de gèneres de Pozoblanco, de Cabeza de Buey o de Vinaroz, que altres vegades amb un simple telegrama haurien arribat a la nostra terra ara ha calgut a la F. E. S. A. C. reunir alguns

Volem fer possible que el crèdit agrícola no es realitzi amb recursos de l'Estat, sinó amb recursos dels propis conreadors.

camions, fos com fos, i enviar-los a les províncies lleials perquè posessin aquells gèneres a les estacions de ferrocarrils més properes. No caldrà pas que ens entretinguem, ni insistim a enumerar l'acumulació de dificultats de tota mena del transport quan tots vosaltres les coneixeu, les viviu i les patiu.

Taxes

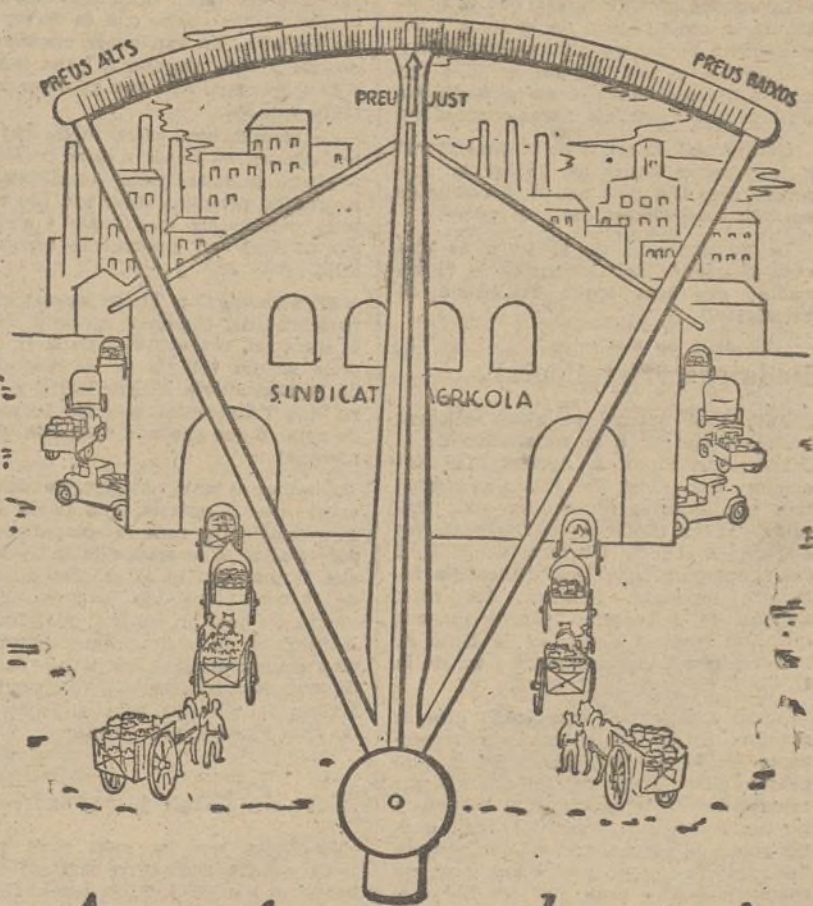
El Consell de Secció de Compres, amb perfecte unanimitat, emeté el criteri i féu sentir en el seu dia la seva veu davant dels consellers que havien de fixar les taxes dels cereals. No anem ara a discutir la posició nostra a no ésser que per vosaltres ens siguin demanades explicacions. Més a aquells que creuen que tots els problemes de la manca de pinsos quedarien resolts abolint les taxes, els direm que meditin de quina manera es poden suplir les tres-cents mil tones de moresc exòtic que entraven anualment a Catalunya, les contínues arribades de despulles, ordi i civada que venien de l'interior d'Espanya, avui en poder dels feixistes, tot això sense comptar amb les despulles de les moltes fàbriques de farina catalanes que avui estan parades i sense comptar tampoc que molts productes, tals com faves, guixes, vessa

plana i farina de moresc, abans servia sols i exclusivament per al bestiar i avui es fan servir per a aliment de les persones.

El problema, amics i companys, és de manca de productes, no de taxes ni d'obligacions; en tot cas això no són més que els efectes, però la veritable causa, repetim-ho, és la MANCA DE PRODUCTES. ¿Què hi fa que ens vingui un Sindicat amb un esperit esquitit i amb una manca de visió de conjunt i ens digui que ell trobaria, per exemple, gran quantitat de pinsos si els hi deixaven pagar a tres o quatre pessetes quilo? Naturalment que ell trobaria grans quantitats per al seu petit consum, mentre tots els altres Sindicats no es llancesin a comprar i pagar més car que ell ho fa, ja que el dia que això esdevingués tampoc no trobaria cap mena de gènere.

No, companys, anar a una carrera folle de puja de preus no augmenta els productes, no fa més que anar a una inflació que no pot beneficiar ningú més que als nostres seculars enemics. Naturalment que això és un problema de Govern que no som nosaltres els cridats a resoldre'l, però si cal que sentem criteri i que enfortim sempre la posició del Govern.

EL SINDICAT AGRICOLA

Avui demà
i sempre,

sense tenir en compte els alts i baixos de l'especulació, us assegura el preu just per als vostres productes i fa possible que aquests arribin directament als consumidors de les ciutats sense passar per les mans dels intermediaris